

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci navrhovateľky **M. spol. s r. o.**, B., IČO: X., zastúpenej *advokátskou kanceláriou Z.A., s. r. o.*, so sídlom T., proti odporkyni **Rade pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova č. 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/09/2010 zo dňa 09. februára 2010,

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne z 09. februára 2010, č. RP/09/2010, **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke **u k l a d á** zaplatiť súdny poplatok v sume 66,- eur do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím uvedeným vo výroku tohto rozsudku odporkyňa – Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000

Z. z. o telekomunikáciách (ďalej len „zákon. č. 308/2000 Z. z.“) o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov postupujúc podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z., podľa § 64 ods. 1 písm. d/ a písm. a/ a § 67 ods. 3. písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. uložila navrhovateľke pokutu vo výške 1.500,- eur za porušenie povinnosti uvedenej v § 20 ods. 4 zákona. č. 308/2000 Z. z. v platnosti do 14.12.2009 tým, že dňa 13.09.2009 o 21:33 hod. odvysielala program „Dlhý víkend“, ktorý označila ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu jednotného systému označovania, vyhláška Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z. z. (ďalej len „JSO“).

Svoje rozhodnutie Rada odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, písomným prepisom programu „Dlhý víkend“, vzhladnutím záznamu vysielania dotknutého programu a písomným vyjadrením navrhovateľky s konštatovaním, že navrhovateľka zaradením daného programu do vysielania s označením ako program nevhodný pre maloletých do 15 rokov nezohľadnila jeho vekovú vhodnosť pri zaradovaní programu do vysielania, a taktiež nesprávne uplatnila (JSO). Vychádzala z názoru, že i keď predmetný program spadá do kategórie „bláznivá komédia“, je nesprávne si myslieť, že zobrazovanie sexuálneho správania ako formy zábavy, vulgárny jazyk, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá je morálne v našej spoločnosti.

Poukázala na to, že neoddeliteľnou súčasťou deja predmetného programu boli scény zobrazujúce uspokojovanie sexuálnych potrieb zvierat, ktoré v danom prípade nebolo možné porovnávať so zobrazovaním páriacich sa zvierat v dokumentárnych filmoch alebo pri návšteve zoologickej záhrady.

Tiež s poukazom na ustanovenie § 1 ods. 5 JSO dôvodila celkovou dĺžkou programu, frekvenciou a kontextuálnym výskytom hodnotiacich kritérií nevhodnosti ako aj morálneho posolstva predmetného programu. Podľa záveru Rady intenzita nevhodných scén a prejavov s prihliadnutím na charakter daného programu bola dostatočne vysoká, aby odôvodňovala označenie predmetného programu ako nevhodného a neprístupného pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov.

Pokiaľ ide o výšku pokuty, poukázala na to, že navrhovateľka bola od účinnosti zákona č. 308/2000 Z. z. sankcionovaná za porušenie ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. v minulosti a viackrát jej bolo uložené upozornenie za porušenie zákona, ako aj pokuty napr. v r. 2007 3 x po 100.000,- Sk a 1 x 200.000,- Sk. Rada pri určovaní pokuty za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu trvanie správneho deliktu, predmetný rozsah

a dosah vysielania, mieru zavinenia a následky porušenia povinnosti. Taktiež argumentovala objektívnou zodpovednosťou navrhovateľky za správny delikt.

Proti tomuto rozhodnutiu podala navrhovateľka včas odvolanie – opravný prostriedok podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) domáhajúc sa zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci odporkyni na ďalšie konanie. S poukázaním na ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. namietala, že vo filme prezentované sexuálne dejové línie boli takého charakteru, že spadajú pod ustanovenie § 1 ods. 2 písm. c/ JSO v platnosti do 31.12.2009. Poukázala na nenachádzanie sa žiadnych vulgárnych výrazov ohrozujúcich vekovú kategóriu (15+). Podľa ustanovenia § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. namietala, že uvedený film mohol byť odvysielaný o 21:33 hod. nakoľko celý program bol v duchu platných pravidiel JSO a nemohol ohroziť psychický, fyzický alebo morálny vývin maloletých v kategórii (15+), ani narušiť ich duševné zdravie a emocionálny stav, a preto vysielateľ nevidí dôvod iného vekového označenia ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov. Poukázala na jeden z najznámejších a odporúčaných portálov (Holandský portál kijkwijzer), ktorý hodnotí programy vysielané v Európskej únii z hľadiska ich vekovej vhodnosti. Namietala že rozhodnutie Rady by nemalo byť len vo forme stručnej konštatácie, ale malo by reflektovať aj odborné názory.

Preto podľa navrhovateľky Rada dospela k nesprávnemu záveru, posúdila vec právne nesprávne, pričom z vykonaného dokazovania dospela aj k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Tiež namietala, že výroková časť rozhodnutia neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý, nezameniteľný popis skutku, ktorým bola naplnená skutková podstata správneho deliktu. Namietala, že vo výrokovej časti absolútne absentuje popis spáchania alebo popis ďalších skutočností, na základe ktorých by daný správny delikt bol identifikovaný tak, aby bolo z popisu zrejmé, akým konaním, akými výroky bol správny delikt spáchaný.

Taktiež vytýkala Rade, že výška pokuty nie je žiadnym spôsobom zdôvodnená, a preto je rozhodnutie Rady v tejto časti nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

V doplnení opravného prostriedku došlým Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 06.04.2010 navrhovateľka namietla aj upretie práva vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom rozhodným pre vydanie rozhodnutia, pričom poukazovala na to, že rozhodnutie Rady je v rozpore so závermi konštatovanými „Správou o šetrení sťažnosti č. 3811/154-2009“ zo dňa 27.10.2009, v ktorej sa navrhuje posúdiť sťažnosť ako neopodstatnenú.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení navrhovala rozhodnutie potvrdiť s poukázaním na príslušné právne predpisy a riadne zistený skutkový stav veci. Mala za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) a trvala na dôvodoch svojho rozhodnutia nesúhlasiac s tvrdeniami navrhovateľky uvedenými v odvolaní, majúc za to, že dej v programe „Dlhý víkend“ vysielaný dňa 13. 09. 2009 o 21:33 hod. zobrazujúci sexuálne správanie formou zábavy, vulgárneho jazyka, obscénneho vyjadrovania alebo obscénnych gest, ktoré vystupujú do popredia, sú určené výlučne dospelým kvôli intenzite nevhodných scén a prejavov, ako aj morálneho posolstva daného programu.

Z tohto pohľadu odporkyňa posúdila predmetné scény - sexuálne správanie, vulgárny jazyk, obscénne vyjadrovania alebo obscénne gestá prezentované ako formu zábavy určenú výhradne dospelým (18+) a navyše vyskytujúce sa v kontexte, kde je dominantná úloha vyhľadávania sexuálnych zážitkov a čo najviac si užiť. Poukázala na to, že maloletí často nie sú schopní pochopiť obsah niektorých scén, v tomto prípade najmä prezentáciu sexuálneho správania, narážok, obscénnych scén, obscénneho vyjadrovania, či scén s koitujúcimi zvieratami a práve toto nepochopenie samotnej podstaty je spôsobilé vyvolať nebezpečenstvo, že maloletí si osvoja určitý model správania bez toho, aby porozumeli a vnímali nevhodnosť ich následného osvojeného konania.

S poukázaním na JSO, odporkyňa odmietla argument navrhovateľky, že predmetný program mohol byť odvysielaný v čase o 21:33 hod, ktorý zákon definuje ako deliacu čiaru medzi kritériom vhodnosti a nevhodnosti pre skupinu maloletých bez toho, aby mohol ohroziť psychický, fyzický alebo morálny vývin maloletých.

K námietke navrhovateľky ohľadom nedostatočného opisu skutku uviedla, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným. Vo výrokovej časti rozhodnutia je uvedený, resp. vymedzený a) čas spáchania správneho deliktu – 13.09.2009 o cca 21:30 hod. b) spôsob spáchania správneho deliktu – odvysielanie programu Dlhý víkend a jeho označenie ako program nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, c) správny delikt – nesprávne uplatnenie jednotného systému označovania. Výroková časť rozhodnutia tak podľa navrhovateľky exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľka dopustila a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia.

K námietke navrhovateľky ohľadom neodôvodnenia výšky pokuty uviedla, že zohľadnila všetky relevantné skutočnosti podľa ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., ako aj predošlé porušenia predmetných ustanovení navrhovateľkou, prihliadla na čas vysielania programu a intenzitu nevhodných obsahov v napadnutom programe na základe ktorých určila výšku pokuty, pričom pri jej určovaní nevybočila z rámca stanoveného ustanovením § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z..

K ďalšej námietke uvedenej v doplnení odvolania, že podkladom pre napádané rozhodnutie bola Správa o prešetrení sťažnosti, v závere ktorej sa navrhuje sťažnosť posúdiť ako neopodstatnenú, odporkyňa uviedla, že Správa o šetrení sťažnosti nie je podkladom pre rozhodnutie, ide o pracovný materiál Kancelárie Rady, ktorý plní výlučne informačnú funkciu a Rada ním nie je v žiadnych ohľadoch viazaná.

Tvrdenie navrhovateľky, že jej bolo upreté právo v súlade s ustanovením § 23 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb., odporkyňa vo svojom vyjadrení považovala za zmätočné a nepravdivé. Navrhovateľka bola v oznámení o začatí správneho konania poučená o jeho právach plynúcich z citovaného ustanovenia, napriek tomu ich v priebehu celého konania pred správnym orgánom neuplatnil. Tvrdenie navrhovateľky, že nemala možnosť vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie č. RP/09/2010 je podľa odporkyne bezpredmetné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal napadnuté rozhodnutie a postup odporkyne z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, vec prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) a oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu, osobitne prepisom sporného programu ako aj príslušnou nahrávkou, dospel k záveru, že opravný prostriedok nie je dôvodný.

Podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663,- eur do 66.387,- eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99,- eur do 19.916,- eur, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) alebo nezabezpečil časové zaradenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom (§ 20 ods. 5).

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. (v znení platnom do 14.12.2009) na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti je vysielateľ televíznej

programovej služby (od 15.12.2009 aj poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie) povinný na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len „jednotný systém označovania“).

V prejednávanej veci skutkový stav nebol sporný. Navrhovateľka v správnom konaní ani v konaní pred súdom nepoprela odvysielanie programu „Dlhý víkend“ ani jeho obsah a znenie. Na základe opravného prostriedku úlohou najvyššieho súdu bolo, či Rada nepochybila, keď v napadnutom rozhodnutí prijala záver o porušení ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. s odkazom na JSO, v zmysle ktorých pri zaraďovaní jednotlivých programov do vysielania je vysielateľ televíznej programovej služby povinný zohľadňovať vekovú vhodnosť programov a iných zložiek programovej služby pre maloletých a na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti je vysielateľ televíznej programovej služby povinný zaviesť a uplatňovať JSO programov adresovaných rodičom a vychovávateľom maloletých, informujúci o vhodnosti programov pre vekové skupiny maloletých do 7, 12, 15 a 18 rokov.

Po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia z hľadiska dôvodov navrhovateľky uvedených v opravnom prostriedku (§ 250h ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP) Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z preukázaného skutkového stavu veci citovaných zákonných ustanovení, JSO, vlastného preskúmania a rozhodnutia Rady zastáva názor, že námietky navrhovateľky uvedené v opravnom prostriedku neobstoja.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) po oboznámení sa so spisovým materiálom včítane priloženého záznamu (§ 250q ods. 1 veta druhá OSP) v súlade s názorom odporkyne mal za to, že dej programu „Dlhý víkend“ vysielaný dňa 13.09.2009 o 21:33 hod. zobrazujúci sexuálne správanie formou zábavy, vulgárneho jazyka, obscénneho vyjadrovania alebo obscénnych gest je určený výlučne dospelým kvôli intenzite nevhodných scén a prejavov, ako aj morálneho posolstva daného programu, teda jeho celkový obsah považuje pre mládež do 18 rokov za absolútne nevhodný, keď napočítal v uvedenom programe „Dlhý víkend“ 25 krát vulgárne slovo, pričom 10 krát vulgárne slová odzneli v čase do 22:00 hod..

Z uvedeného podľa názoru najvyššieho súdu nesporne vyplýva, že navrhovateľka porušila povinnosť jej danú z ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. a nesprávne uplatnila JSO.

Najvyšší súd má za to, že navrhovateľka je povinná vychádzať zo znenia právnych predpisov platných a účinných na území Slovenskej republiky a že zámerne poukázala len na ustanovenie § 1 ods. 2 písm. c/ JSO.

Neobstojí ani argumentácia navrhovateľky, keď pri rozhodovaní o kritériách vekovej vhodnosti prihliada na známe portály v rámci Európskej únie.

Najvyšší súd si neosvojil argumentáciu navrhovateľky majúcej za to, že program svojím obsahom bol nie len nevhodne označený kategóriou pre maloletých do 15 rokov, ale bol aj spôsobilý vyvolať nesprávne morálne posolstvo maloletým.

Rovnako ako odporkyňa i najvyšší súd považoval tvrdenie navrhovateľky v úvode odvolania, že sťažnosť bola doručená Rade dňa 12.01.2009, za chybné a zavádzajúce, preukázané priloženým administratívnym spisom.

Najvyšší súd súhlasí so stanoviskom odporkyne, že z obsahu pripojeného administratívneho spisu je zrejmé, že v preskúmanom konaní Rada v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci a správne aplikovala príslušné ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z. a JSO.

Najvyšší súd sa nemohol stotožniť ani s námietkou navrhovateľky ohľadom nedostatočného opisu skutku vo výrokovej časti rozhodnutia. I podľa názoru najvyššieho súdu výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. sa na konanie o sankciách včítania ukladania pokút vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov).

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania.

Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezvadne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia, a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľný správnou exekúciou a pod.. Z uvedených dôvodov je vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie **nebolo zameniteľné** s konaním iným.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia zhora uvedené kritéria spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený, resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu – 13.09.2009 o cca 21:30 hod., spôsob spáchania správneho deliktu – odvysielanie programu Dlhý víkend a jeho označenie ako program nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov a je konkrétne uvedený i správny delikt – nesprávne uplatnenie jednotného systému označovania. Výroková časť rozhodnutia tak i podľa názoru najvyššieho súdu exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľka dopustila a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý bola uložená sankcia. Preto námietku navrhovateľky v tomto smere treba považovať za bezpredmetnú.

Rozhodnutie odporkyne podľa názoru najvyššieho súdu má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku a nevykazuje formálne ani logické nedostatky. Najvyšší súd tiež nezistil, že by odvolaním napadnuté rozhodnutie trpelo vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či navrhovateľka takýto nedostatok rozhodnutia namietala. Najvyšší súd sa v tomto smere stotožnil s rozhodnutím Rady.

Za právne irelevantné považuje najvyšší súd i námietky uvedené v doplnení odvolania, že podkladom pre napádané rozhodnutie bola Správa o prešetrení sťažnosti, v závere ktorej

sa navrhuje sťažnosť posúdiť ako neopodstatnenú, nakoľko ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu ako aj zo samotného rozhodnutia odporkyne Správa o šetrení sťažnosti nebola podkladom pre rozhodnutie, a nebola pre odporkyňu v žiadnych ohľadoch záväzná. Rovnako bola obsahom administratívneho spisu vyvrátená i námietka navrhovateľky, že jej bolo upreté právo v súlade s ustanovením § 23 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb.. Preto tvrdenie navrhovateľky, že nemala možnosť vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie č. RP/09/2010 nemá oporu v spisovom materiáli.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť, že opakujúce sa odvysielané nevhodné scény, ako aj morálne posolstvo predmetného programu označeného do „15 rokov“ bolo spôsobilé ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých, lebo odvysielaná prezentácia u maloletých vyvoláva nebezpečenstvo pochopenia takejto formy správania, ako niečo normálne a taktiež aj následného napodobňovania, a že je nevyhnutné si uvedomiť, že pre maloletých sa môžu jednotlivé postavy programu („Dlhý víkend“) stať akýmsi vzorom, a preto maloletí musia byť chránení pred možnosťou stretu s takýmto správaním, ktoré je za hranicou slušného správania akceptovateľného spoločnosťou.

Podľa názoru najvyššieho súdu nemožno opomínať, že maloletí sú najnáchylnejšou skupinou na preberanie vonkajších vplyvov a vzorov pri formovaní vlastného individuálneho rebríčka hodnôt, zvlášť z masmédií, a preto má za to, že príspevok svojím obsahom bol nevhodný nielen pre maloleté deti ale bol spôsobilý maloletých prinajmenšom znepokojiť a narušiť ich emocionálny stav.

Záver Rady v napadnutom rozhodnutí je odôvodnený v súlade so zákonmi, ktoré zodpovedajú zásadám logického myslenia a správneho uváženia a pre ich kompletnosť a priliehavosť, ako boli uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, na ne najvyšší súd i poukazuje.

Najvyšší súd neakceptoval ani námietku navrhovateľky týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia výšky uloženej pokuty, nakoľko, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odporkyňa pri stanovení výšky pokuty zdôraznila predchádzajúce porušenia zákona navrhovateľkou podľa konkrétnych prechádzajúcich rozhodnutí, pričom ustálenie výšky pokuty v rámci zákonom určeného rozpätia, či sadzby je zásadne otázkou správneho uváženia a najvyšší súd podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal

na základe povolenej voľnej úvahy (správneho uváženia), preskúmava iba, či takéto rozhodnutie nevybočilo z rámca povolenej voľnej úvahy a či je v súlade so zákonom.

Opravný prostriedok navrhovateľky neobsahuje nijaké argumenty, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť alebo spochybnit' závery odporkyne uvedené v jej rozhodnutí.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukázaním na vyššie uvedené napadnuté rozhodnutie Rady podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. e/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, v zmysle ktorého možno náhradu trov konania priznať len navrhovateľovi, ktorý mal vo veci aspoň z časti úspech.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný (§ 246c ods. 1 veta tretia OSP).

V Bratislave 28. septembra 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková